

שתי נוסעות שבאו

השבוע היה זה שבו ען של הנכירות. הראשונה בהן היתה הגברת מרים לוי-שטיין, תושבת חולון, המבקרת מדי פעם את אחותה בחיפה. ומכיוון שאין הגברת לוי-שטיין רוצה להת-אים את עצמה לזמן יציאה קבוע מראש ו-רוצה שהזמן יתאים את עצמו לפי רצונה. היא נוסעת באוטובוס "אגד", הממתין לה-ת-מיד, בכל שעה. אך גמרה את סיפון-רה באה המזדהית ה-שניה, שחשבה להיות המזדהית הראשונה, לו אך הקדימה בכמה שניות. היתה זאת ה-גברת פנינה זולטן-ברוצקי, הנוסעת ב-ישיב של "אגד". לע-תים קרובות מאד וה-יודעת היטב את ה-חרון "אגד ישיב - נוח ומהיר".

יום המישי, 10.3.55

להזדהות כמעט באותו רגע עצמו

יום שישי, 11.3.55, שעה 12.30

אתה, אחד מאפי הנוסעים מדי יום בקו הישיב מתלאביב לחיפה ומחיפה לתלאביב, איתו מקיים אגד בדייקנות, נוחות ומהירות תוכל גם כן לזכות בפרסי הויהוי. לנוסע הראשון בתמונות שלמעלה שיבוא ויוזה עצמו במערכת העולם הזה, תלאביב, רחוב גליקסון 8, יוענק פרס של 15 ל"י במוזמן. השני במזדהים יזכה בפרס של עשר ל"י במוזמן.

במרחב

ירדן שניים אחוים בקבר

הקרן המלא אדם נדרדר במהירות עצומה לאורך כיכר ריאד אל-סולח, כשעשרות נוסעים מונקים מתוכו ושוברים ידיים, או רגליים, חלף באורח פלא על פני שתי מכר-ניות, התנגש במכונית שלישית, נחת במ' לוא הכוח בקרן חשמלית מלא אחר, שניצב בקרן רחוב. הסכום: 3 הרוגים, 54 פצועים.

העירייה ניצלה את ההזדמנות, שבה ודרר שה את החלפת הקרונות: "מוטב שתהיה לנו תחבורה יקרה יותר - ובטוחה יותר." הפעם היו סיכויים שהדרישה תבוא על סי-פוקה: בין הנפגעים היו כמה מקרוביהם של צירי בית-הנבחרים הלבנוני.

מחרוזת מאכס קולנועי

משרד הכלכלה הלאומית העיראקי פנה החודש למועצת השרים, המליץ על הקצבת סכום כסף למימון מפעל אשלג ירדני, שיוקם על חוף ים-המלח. לפי תוכניתה של החעייה הכלכלית הערבית, שנערכה בקהיר בשנת 1954, תעלה הקמת המפעל 4 מיליון דינאר, מהם תתרום עיראק 620 אלף דינאר.

ממשלת עיראק פתחה בפעולה נמרצת להדברת עבריינות הנוער. הצעד הראשון: איסור ייבוא מערבוניים וסרטי מתח אמריקאיים לבגדאד, מפני שהם "משפיעים השפעה מזיקה ביותר על הנוער".

מצרים

האגלב נשאר

במדינה נאורה מסוגל כל מסגר להצטיין ולעלות לדרגת גנרל. אולם התהליך שהתחולל החודש במצרים היה הפוך לחלוטין: הרמטכ"ל המצרי גנרל עבד אל-חכים עמאר, הפך למסגר בפצירה, באיזמל ובפטיש, עמל בפרך על ניפוצם של כבלי-ברזל כבדים.

היתה זו ירידה לצורך עלייה: הכת הצבאית השלטת במצרים החליטה לבטל את כבלי-הברזל המסורתיים, שקישטו את ידיהם ורגליהם של עובדי-הפרך מימי פרעה ועד ימי פארוק, הטילה על עמאר לנהל את טכס ניפוץ-הכבלים בבית-הסוהר של תורה, בו שוכנים למעלה משלושת אלפים עובדי-הפרך.

הטכס היה מפואר. הגנרל הטיף גשש של אגלי זיעה, אך הצליח לפרוק בשלום את כבליו של האסיר הראשון, רוצח שנידון לעבודת-פרך עולמית. המאושר הראשון אף זכה בפרס: גזר דינו הומתק לעשר שנות מאסר.

ברגע בו סיים עמאר את עבודת-הפרך שלו, אחוז עשרות מסגרים מקצועיים, שהוד עקו למקום בכבליהם, ניפצו תוך שעה קלה את כבליהם של שאר האסירים. אותה שעה הוסרו כבליהם של 12 אלף אסירים אחרים בכל רחבי מצרים.

העתונאים הזרים שהוזמנו לתורה עקבו אחרי הטכס בעניין, לקחו להם כמה זוגות כבלים תלודים כמוזרות, העזו את פניהם במקצת כראותם את הסוהרים מגרשים את האסירים מן החצר הגדולה בעזרת מגלבים. אמר אחד מהם: "קרוב לחדאי שיעברו עוד כמה מאות שנים בטרם ילכו המגלבים בעקבות הכבלים".

לבנון

החשאלית הקרויה מוות

כאשר הלאימה ממשלת הלבנון, לפני כשנה, את חברת החשמל הביירותית, קיבלה איתה יחד ירושה מזורה: כמה עשרות קרונות חשמלית איטיים, ומוזהמים, שנעו לאורך קחים שונים בעיר. חברי מועצת העירייה שלחו מבט אחד בירושה הרעועה-חלודה, פנו אל הממשלה בדרישה גמרצת: "הבו לנו קרונות חשמלית חדשים, או הביאו אוטובוסים במקומם".

אולם הממשלה דחתה את הדרישה בנימוק מתקבל על הדעת: "אם נביא קרונות חדשים, נצטרך להעלות את דמי-הנטיעה. עשרות סועלים לא יוכלו לשלם, יאלצו ללכת ברגל." העירייה שוכנעה, ביטלה את דרישתה. קרונות החשמלית הישנים (מודל 1920) הוסיפו לנוע בכבוד, למלא את בתי-הכלא בכיסיים שנחפסו בתוכם מדי יום ביומו.

בת-חוליים מלאים. החודש גרמה ה-חשמלית הביירותית הכושלת למיליונים של מוסדות מסוג אחר: בתי-החולים, הבלמים של אחד הקרונות יצאו פתע מכלל שימוש.

תיאטרון

הבימה

אורז ודוקרטיה

בית התה הוא הבית אותו בונה קפטן פ'סבי (אברהם אבירם) בכפר טוביקי אשר באי אוקיניה במקום בית-הספר מחומש הצלעות אותו הורה מפקדו, הקולונל פורדי (שמואל רודנסקי) לבנות לילדי הכפר ה-כבוש.

כיצד הגיע פ'סבי לטוביקי יכול להסביר מלבד כובש פ'סן, הגנרל דוגלס מק'ארתור, גם ספר ההנחיות של משטר הכיבוש (סעיף 4: אוריינטציה לאוריינטלים) לפיו נועדו הקצינים האמריקאיים להביא למנוצחים מנה גדושה ככל האפשר של אורז ודמוקרטיה.

תמורת מנה זאת זוכה פ'סבי בפרח לוטיס (מרים זוהר), גישה סוג א' (היא מאד מאוסרת להיות סיכת לקפטן נחמדי... היא קיבל הכסרה לעשות לך נחת-רוח") ובהש-קפת חיים אוקינית (כל יום בסעה חמס, בחורסת הארוז, סוטה תה ומסתכל בסקיעת הכמס").

עניין שה גיאוגרפיה. סוף דבר מנוצח המנוצח ולבו הולך שבי אחר מנהגי טוביקי, שלא לדבר על השקפתיו, כפי שהן מתבטאות בפי תורגמן-אמן סקינו (גיבור ההצגה רפאל קלצ'קין). אתח מהן: "באוקיניה... להתרחץ בבית-מרחץ עם אשה ערומה: יפה מאד. המונה של אשה ערומה בבית פרטי: לא יפה. באמריקה... פטל אשה ערומה בגן: מקבלים פרס. אשה אמיתית ערומה בגן: מקבלים בית סוהר. מסקנה: סורוגרפיה עניין של גיאוגרפיה".

לא פחות הולכת בשבי עיניו ואוניו של הצופה בבית התה. מלבד קשקוש יפאני מפי 17 שחקני הבימה המגלמים יפאנים (לעומת ארבעה האמריקאים) לא חסרים בבית התה גם תלבושות פאר יפאניות, מר-סיקת הקשה מצודדת, ריקוד גישה חגיגי והתאבקות יפאנית אנית גימוסין.